

NUMMERS

Copyright © PJ Grimm

www.pjgrimm.nl

Dit werk is 100% fictief, geen van de gebeurtenissen is van toepassing op de auteur of enig ander persoon, alle personages zijn verzonnen, et cetera, et cetera.

Demonic men do not understand activity and renunciation of activity; neither purity, nor good conduct, nor truth is to be found in them.

They claim that the world is devoid of reality, without a foundation, godless, that it is not the product of successive causation. How else is it caused, you may ask? Simply by desire, they say.

Holding rigidly to this view, they rise up for the destruction of the world, despoilers who have lost themselves, whose actions are savage and whose intelligence is limited.

Subject to insatiable desire, filled with intoxicating hypocrisy and pride, having fastened onto false views through delusion, they follow polluting rules of conduct.

Obsessed with an unbounded care, which only ends in death, the summit of their ambition is to gratify their desires, convinced that that is everything.

Bhagavad Gita, chapter 16

NUL

Er stonden maar drie films in mijn kast. Het waren gestoorde films. Hoewel gestoord? Normalere mensen zouden ze gestoord hebben gevonden. Zelf vond ik dingen niet snel gestoord. Het waren mijn lievelingsfilms. Voor mij betekenden ze iets.

Ich i the Killer was de eerste. Een Japanse martelfilm. Grappig en hard, maar ik had hem slechts twee keer gezien. Een glimp van een rijke traditie.

Irreversible stond ernaast, van Gaspar Noé. Deze viel hard en naargeestig te noemen. De film begon waar het verhaal eindigde en ging dan terug in de tijd. Het einde stond al gedictieerd en je begreep waar het rare verhaal naartoe ging.

De derde film heette *Saló*, van Paolo Pasolini. De lange naam was *o le 120 giornata de Sodoma* of zoiets. Ik sprak geen Italiaans. Een verfilming van het boek van Markies de Sade. Niet dat ik het boek gelezen had. In ieder geval vond ik de film smerig en hard. Smerig omdat er stront in werd gegeten. Wat voor persoon verzoon nou zulke dingen? En hard vanwege de martelingen aan het einde. Vooral toen iemands oog werd uitgestoken en brak als een ongekookt ei. *Saló* mocht zonder twijfel de beste van de drie genoemd worden.

Ik hield van mijn films, heftige films. Spiegels waren het. Mijn grote en kleine reacties op de scènes vertelden iets over mijzelf. Door de spiegels leerde ik mijzelf beter kennen. Niet dat ik de films zag als een bron van inspiratie, dat niet. Alles wat een zieke geest zou binnenvallen, was gedoemd om een keer binnen te vallen. Niemand zou mijn drie films de schuld mogen geven van wat ik ging doen. Het zou een manier van doen zijn als muziek en games de schuld geven van één of andere high school slachting. Als toen met Columbine, de meest verfrissende van al die schietpartijen. Wat vooral kwam door het dagboek:

'I'll get revenge soon enough. fuckers shouldn't have ripped on me so much huh! HA! then again its human nature to do what you did... so I guess I am also attacking the human race.'

Over Columbine had ik eens een documentaire gezien met interviews met overlevenden. Het was de druppel, ik wist genoeg. Allemaal gehersenspoeld. Beangstigend gewoon. En tussen dat moesten de arme daders naar school. Ik begreep deze jongens, de schutters, maar al te goed, want waarom niet?

'just because your mommy and daddy told you blood and violence is bad, you think its a fucking law of nature? wrong, only science and math are true, everything, and I mean everyfuckingthing else is man made. my doctor wants to put me on medication to stop thinking about

so many things and to stop getting angry. well, I think that anyone doesnt like me is just bullshitting themselves. try it sometime if you think you are worthy, which you probly will you little shits, drop all your beliefs and views and ideas that have been burned into your head and try to think about why your here

Eens las ik in de krant een interessant voorval dat zich in Duitsland had afgespeeld. Ons geliefde buurland was er destijds nogal door geschokt. Het ging over een man uit Kassel of iets uit die buurt die zijn Berlijnse vriend had gedood, geslacht en deels opgegeten. De Berlijner had gereageerd op een internetadvertentie waarin de kannibaal naar een man vroeg voor slacht en consumptie. De enthousiast geworden Berlijner met een antipeniscomplex was ingegaan op het aanbod en zo bij de kannibaal thuis terechtgekomen. Daar, tijdens een korte liefdesaffaire, hakte de kannibaal de penis van de Berlijner af, waarna ze het lichaamsdeel samen probeerden te blancheren en te verorberen. Het bleek geen succes. De penis bleek niet eetbaar. Hoe dan ook, na het mislukte avondmaal bracht de Berlijner zich met de nodige middelen buiten bewustzijn en stak de kannibaal hem, na een laatste kus op de mond, een mes in de hals. Toen de kannibaal gepakt werd, had hij al twintig kilo vlees achter zijn kiezen. Dat hij uiteindelijk gepakt werd, was te danken aan een tip van een student, dacht ik, die een internetadvertentie van de man had gelezen.

Ik vond het kannibalenverhaal schitterend. Nergens walgelijk, wat normalere mensen vonden, en op alle punten interessant. Maar ik moest toegeven dat het gebeuren niet iets voor mij zou zijn geweest.

Tenminste niet toen ik erover las. In dat jaar geloofde ik voor het laatst in een soort van burgerlijke toekomst. Ik wilde mijn vriend niet slachten, maar hem neuken en van hem houden.

Kortom, ik kende min of meer, ja ongeveer mijn grenzen. Ik wist wat voor de grens lag en ik wist wat over de grens lag. Dat had ik te danken aan de spiegels. Ik wist alleen niet de precieze locatie en ook niet of ik ze kon schenden en hoever ik bereid was te gaan.

Je grenzen kennen en je grenzen verleggen, alleen dit verdiende de naam leven. Ik moest weten wat het leven voorstelde en hoever ik kon en wilde gaan. Kijken naar een stuk glas of tekenjes op papier, dat kon gewoon niet genoeg zijn. Het ging om ervaren. Je kon elk mysterie wel aan mensen onthullen, maar zonder ervaring erbij... Ervaring dicteerde de realiteit. Ervaren was leven. Ha! Alles ervaren en het beste bewaren. Zou ik eindigen als seriemoordenaar, rijp voor de doodstraf en gehaat door iedereen, dan gold dat gewoon als mijn roeping. Alleen mijn beleving bestond, verder bestond niemand. Ik wilde begrijpen wat het inhield te bestaan.

In de sterren geschreven, het stond zagezegd in de sterren geschreven dat ik aan de slag moest. Ik gunde mijzelf drie dagen. Drie dagen voor geweld. En seks. Ja seks! En liefde. Geweld, seks en liefde. Drie dagen, drie dingen. De clichés van het leven. Clichés die je overal terugzag. In elke kunstvorm en in elk levensverhaal. Ik moest ze zelfstandig verkennen. Zelfstandig beheersen. Begrijpen wat ze voor mij

en mij alleen betekenden. Het enige belangrijke in mijn universum, het enige dat telde. Want kom, wie ging mij bewijzen dat anderen behept waren met ook maar de kleinste vorm van bewustzijn? En goed, ik nam misschien wel aan dat het zo was, maar wat maakte het uit? Zelfs al was er een god die van alles vond en wilde, wat maakte het voor mij uit wat die vond en wilde?

Niet dat ik mijzelf gelovig noemde hoor. Naar mijn inzien leefde een mens maar één keer en was het daarna afgelopen. Finito! Alsof je nooit had bestaan. En hoeveel mensenlevens eindigden niet zonder verlichting? Verdwenen, zonder enig verworven begrip van dit nutteloze circus? Het mocht mij niet overkomen! Daarom, uit pure nieuwsgierigheid, zou ik mijzelf die paar dagen gunnen. Drie dagen zouden mijn doel zijn, de afvoer van mijn niets. Slechts drie dagen. Wat daarvoor lag, wat daarna lag, wat deed het er nog toe?

ÉÉN

Dag één, geschapen voor het geweld. Ik hield van geweld, ondanks dat ik zelf niet zo'n gewelddadig karakter bezat. Heel vroeger wel. Ik was een dik agressief jongetje. Maar toen ze me naar de middelbare school afvoerden, besloot ik op karate te gaan en na een tijdje trainen raakte ik overtuigd dat ik haast elk gevecht kon winnen. Dus was het niet langer nodig mezelf te bewijzen met een gevecht. Zo raakte ik in korte tijd mijn agressie kwijt. Dreef iemand mij in het nauw, dan negeerde ik het, zat ik het uit, en maalde ik erom, dan vond ik mijzelf zwak. Maar goed, het ging toen om simpele agressie, intimidatie. Niet om zaken als seksueel geweld, oprechte mishandeling, marteling. Een nog onverkende wereld lag open.

Te beginnen met seksueel geweld. Ik dacht aan sadomasochisme. Sadomasochisme viel eerder onder de categorie geweld omwille van de seks en was dus eigenlijk niet geschikt voor dag één. Ik had wel eens avonden besteed aan mijzelf toetakelen met een schaar. Op de achtergrond draaide ik dan *Angerfist*, heel sfeervol gebeuk. Ik masturbeerde op zulke avonden ook, meer uit frustratie dan uit geilheid, hoewel ik er wel geil bij was, al sprongen de tranen me in de ogen. Na de eerste keer *Ich i the Killer* vond ik het ook nodig te masturberen. Puur vanwege het geweld. Een vreemde vorm van geilheid. Ik had wel iets met